

177 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 16.VII 1849
HUB, JVS handskriftssamling

Min Maka lilla!

Sedan sistlidne Tisdag är jag här. Omgifven af goda vänner, lider jag ingen nöd. Endast saknaden efter Eder och oron för Er lägger något till mina öfriga bekymmer. Med ledsnad har jag redan många dagar sett Calle återvända från Postkontoret utan bref från Dig. Om Du skref med sednaste måndags post, så borde jag Thorsdag d^{en} 12 haft brefvet om händer. Skulle Du väl kunnat försumma att skrifva? Nu kan jag föga vänta bref före den 19:de, om Du icke hjälpt Din försummelse genom att sända bref till Kuopio med någon resande. Bevare Gud, att något annat än försummelse, vore orsak till Din tystnad. Jag kan icke alla stunder värja mig från att ana olycka, ehuru jag åter tänker, att min Maka stackare aldrig minnes besinna, med huru litet menniskan ofta kan bereda andras lycka. Två rader, en uppoffring af fem minuter, skulle nu besparat mig timmar af sorgsna tankar. Jag är dock ej ledsen på Dig, Maka min, blott jag åter får höra, att Du lefver och är frisk, och att intet ondt träffat barnen. Haf bekymmer för de höga vindstrappornas skuld, och se så ofta Du kan till, att Hanna liten utan skada kommer utför dem. Kyss tusen gånger de kära små. Helsa hjertligt och tacksamt Din omgifning. Calle helsar Er alla; han säger sig saknat Hanna.

Med vemod och saknad minnes jag Dig hvarje dag, älskade ljuftva Maken min. Du kan föga ännu läsa i mitt hjerta den ömhet för Dig och de Våra, hvaraf det dock är öfverfullt. Men jag hoppas, att Du en gång, om ej förr, då jag är borta, skall lära Dig känna mitt oroliga lif och mina strider och huru omsorgen om Eder fyllt min själ från dagens första stund till den sista. Välsigne och bevare Eder Gud i himmeln! Jag lefver och dör Din trogne kärleksfulle make

J. V. S:n

Helsingfors d. 16:de Juli '49.

178 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 18.VII 1849
HUB, JVS handskriftssamling

40 Älskade Maken Lilla!

Tack för Ditt bref af varmt hjerta. Jag borde ofta vara borta, för att få höra Dig säga något ord ur hjertat. Det gläder mig att läsa, hvad Du skrifer, och det gör mig åter ledsnad, emedan det blott är skrifvet. Ty det är vanligare att menniskor skriva, hvad som blott är stundens tanke, än att de muntligen, öga mot öga, tala om det tillfälliga såsom om något allvarligt och bestående. Den svårighet, att vara öppen och förtroendefull, hvaröfver Du klagat, är rätt egnad att göra mig sorg. Huru skall väl framtiden göra det lättare för Dig? Men jag får väl lof att bära detta, som mycket annat i lifvet, sådant det är. Gifve blott Gud, att icke likgiltighet för allt småningom må innästla sig i mitt sinne.

Ditt bref fick jag med samma bud, som förde mitt på posten. Jag förstår ej, hvar det dröjt så länge. Vid mitt bröst närmast bar jag det den dagen och det var det sista jag läste än en gång på qvällen. Efter ett

par dagar väntar jag nytt bref; ty jag vill ej tro, att Du låter någon vecka förgå utan att sända mig några rader.

Jag har haft sjuka läppar från resan, hvaraf jag en veckas tid varit hindrad att gå ut. Derföre kan jag icke heller tänka på att i dag resa till Peranders bröllopp. Äfven eljest skulle jag göra mig samvete af att roa mig, då så mycken omsorg ligger för mig,

Gud gifve Dig och barnen helsa och stilla glädje. Mitt hjerta och mina tankar äro hos Er. Kyss dem båda och påminn dem någongång om Pappa. Du skref intet ord, om Hanna kommit ihåg mig.

Jag skickar Er två landtflor, grönt för Dina ögons skuld. Skulle jag kunnat gå ut, hade jag gerna sökt Dig något tyg till hatt. Med Kellgren skall jag bestyra derom.

Farväl älskade maka min! Sn<art> får Du bref åter från Din

saknande trogne Make
J. V. S:n

H:fors d. 18 Juli 1849.

179 J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN 20.VII 1849
HUB, JVS handskriftssamling

Idensalmi den 20:de Julii

Älskade Make!

Nu skyndar jag mig att skrifva dig några rader, efter jag har så godt tillfälle, med Alexandra Soldan som nu först res till staden.

Jag har med otålighet väntat bref från dig, men ännu ej fått et enda, sedan du kom till Helsingfors, men jag har hoppats att Herman Kellgren skulle medföra bref, Josephine skref till mig och sade däri, att de väntade honom om Onsdagen, men derföre kan jag ej ändå få brefvet förrenn i Tisdag med Postellion.

Vi äro alla ricktigt friska, Hanna var väl en par dagar lite grälig, men orsaken dertill var de nedra oxeltänderna, som nu först sprack ut, sjuk har hon ej varit utan sprungit ute hela dagen, men hon var blott lite grälig, jag måste skrifva om det flere gånger att du må förstå mig och ej tro att det förhållit sig annorlunda än så. Lilla Gossen är äfven frisk men har grufilig klia i tandköttet, jag tror att tänderna snart skall synnas;

Vi hafva redan varit tre veckor skilda, men kanske med Guds hjelp att vi snart få råkas om allt gott bra, ty jag vet ju ingenting förrenn jag får bref. Helsa nu Calle hjertligt från oss alla. Farväl nu Gud välsigne dig det önskar och ber din

Jeanette

Farbror och Tant bedja hjertligt helsa dig, de äro utmärkt söta som alltid.